

Pili Cugat i Carlos Lupprian Cantant i compositor

«QUALSEVOL PERSONA QUE VOL COMUNICAR APORTA ALGUNA COSA»

Entrevista

‘Jocs d’aigua’ (2017) és un recull de cançons que els dos artistes han teixit a quatre mans. És la seva primera experiència musical conjunta i la que dona embranzida al projecte compartit

MERITXELL FARRENY
TORTOSA

Pili Cugat i Carlos Lupprian prenen poesies, emocions i la natura com a fil conductor per bastir la seva creació. La representació de *La Jueva de Tortosa* els va trobar i la música els ha unit.

Els poemes musicats prenen més força? Com els treballem?

Pili Cugat: El procés parteix del poema escrit a la música o al contrari. A vegades tens una idea i sents que vols parlar d'un tema com quan passejava a la vora del riu. Vam comentar que podríem fer una cançó inspirada en les plantes sentint-ho com si hi estiguéssim dins, notant el pas de l'aigua renovada. Tot a través de la sensació. Va ser un treball en conjunt, anàvem escrivint i musicant les composicions.

Allà vas veure que l'aigua era l'eix vertebrador del disc que unia totes les cançons?

Carlos Lupprian: Sí, a més el 70% de les cançons que formen el disc van sorgir durant el 2016 al llagut *Lo Sirgador* i d'altres ja fetes van agafar força i ritme al vaixell. Volíem que fossin cançons adequades al medi aquàtic.

Teniu alguna influència musical o el treball ha anat sorgint?

C. L.: Creiem molt en escriure segons la lletra i tenint clar què es vol dir. Si penses massa en les influències t'acabes desviant. Si vols arribar a un lloc, no t'has de deixar portar pel que ha fet un altre. Per tant, ens agrada portar-ho al nostre terreny i ho adaptem a la forma de cantar de la Pili. Transmeten un toc de música mediterrània a banda de les meves referències de música jazz i clàssica.

Vau introduir altres instruments com el violoncel però, segons dieu, «sense caure en una formació típica ni perdre l'essència del diàleg». A què us referiu?

C. L.: En música, quan treballes en una formació que està molt estandarditzada, de vegades, beus

Pili Cugat i Carlos Lupprian, amb el recull 'Jocs d'aigua', a Tortosa. FOTO: JOAN REVILLAS

«Creiem molt en escriure segons la lletra i tenint clar què es vol dir. Si penses massa en les influències, t'acabes desviant»

«Cada cançó és una petita criatura d'un color i d'un to que pots identificar amb un estat anímic i una emoció»

«Quan ets capaç de trencar la barrera, has expressat el que vols i veus que hi ha connexió amb la gent... és preciós»

de clixés que ho homogeneïzen tot. A part, sabem que és molt important el silenci. Anteriorment, he tocat en una banda on els instruments omplen tots els espais i, en canvi, en aquest duet és important apreciar el moment íntim de parar a escoltar-se.

Heu adaptat 'El cant dels ocells', per què la vau escollir??

C. L.: Sí, és l'única que no és pròpia. Vam veure que s'adaptava al guió i que tenia alguna cosa especial. Ens agrada molt, sigui per la temàtica com per l'atmosfera que flueix amb la resta. El problema quan fas una versió rau en el fet que la gent tendeix a pensar en l'original. En prendre una cançó, el quid de la qüestió és saber apropiat-te-la de manera que sigui teua i que ningú escolti l'altra versió. Una versió ha de ser tan pròpia com una cançó que hagi escrit; si no, no val la pena. El cas és que ho hem intentat en altres, però cap s'adaptava com aquesta i, com que no ho vàiem clar i no funcionava, ho vam deixar.

Pili, quan feies de jueva, deies que «interpretar la blanca treia una part de tu que quedava amagada». Ara al fer de Pili t'ha passat el mateix?

P. C.: És un repte. Hi ha timidesa que s'ha de trencar i pensar «aquí estic i no passa res» per mostrar-me tal com sóc. Ara, tot i no amagar-me rere el personatge de la jueva que em protegia, he descobert una altra part bonica: quan ets capaç de trencar la barrera, has expressat el que vols i veus que la connexió amb la gent és preciosa.

Com vas treballar la posada en escena?

P. C.: A la presentació oficial de l'Auditori de Tortosa vam construir un recorregut a partir de poesies recitades en directe per rapsodes que lligaven i donaven força a cada cançó. Va anar sorgint tot veient que cada cançó és una petita criatura d'un color i d'un to que pots identificar en un estat anímic i en una emoció. Aleshores, vam intentar fer un joc transmetent un missatge a través

del guió. En altres ocasions anem improvisant. Cada lloc convida a diferents formats.

Quina és la intenció del disc?

P. C.: Qualsevol persona que vol comunicar, aporta alguna cosa. El disc presenta dues parts: unes cançons lligades a la sensibilització de cara a la natura que malmetem; d'altres provinents d'una necessitat de crítica social veient l'actualitat. Algunes ens les apliquem a nosaltres mateixos com *Voldria ser olivera*; l'ànim reivindicatiu l'encarnen *Riu de maig*, *Només una flor*, *Riu valent*, *riu de gent* i *Sóc com sóc*, aquesta última dedicada, en un principi, al col·lectiu LGTB però d'ampli abast atès que cadascú s'hi pot identificar a la seva manera en un moment determinat de la vida i en dir-se «sóc com sóc, deixa'm ser-ho», la qual cosa t'allibera i et fa sentir molt bé. És un disc d'aigua, i el proper serà de foc. Ens fa molta il·lusió perquè volem fer créixer aquesta criatura que ha nascut i que crea un vincle tan bonic.